

Příběh známého českého režiséra

„Nikdy jsem nechtěl být herec a režisér.“

But you know I made it, everybody knows I did ...yeah.... (slova písně z inscenace *Muž bez minulosti*)

I když to původně neplánoval, vystudoval Miroslav Krobot režii na JAMU. Rodák ze Šumperka je dnes oblíbeným hercem, režisérem a dříve působil jako umělecký šéf Dejvického divadla. Cestu k tomu mu předurčila zkušenost ze střední školy.

Na gymnáziu jsme měli takovou skupinu studentů, kteří jsme si vlastně psali nějaký povídky, psali jsme si i divadelní hry a tehdy jsme, myslím, si režie jakoby realizovali.“

Pochází z antikomunistické rodiny, která ale proti režimu nijak výrazně nevystupovala.

Měli na něj ale jasný názor.

„Myslím si, že tak jako tiše jsme ho nesnášeli.“

„Moje maminka byla z křesťanské rodiny poměrně silně věřící, tatínek nebyl věřící ani v komunistické straně a naše výchova vlastně byla docela běžná, žádný extrém, jen taková šedá zóna.“

Režim zasáhl do života především jeho otci. Ten dostal nabídku pracovat na výstavbě továrny na elektroinstalaci v Afghánistánu, což pro něj znamenalo vrchol kariéry.

„No a skončilo to tím, že prostě z uliční organizace komunistické strany nedostal posudek, jakože není důvěryhodná osoba, aby mohl vycestovat do zahraničí. Tak takto smutného jsem ho jako už asi nikdy víckrát neviděl.“

Nejhorší zážitek ale nastal v roce 1968 s okupací vojsk Varšavské smlouvy.

„Byl to pro mě naprostej šok, mně bylo 16 a půl a to teda poznamenalo celou naši generaci.“

„My jsme bydleli v Zábřehu na Moravě a u nás to bylo ještě pikantní tím, že do Zábřehu přijeli polští vojáci a ti Poláci byli stejně nešťastní jako my, protože ti normální vojáci vlastně nevěděli, proč sem šli.“

Naopak nejvýznamnější událostí v boji s komunismem byl rok 1989. Pro Miroslava Krobota byl důležitý i z uměleckého hlediska.

„Mně se stalo že 17. listopadu 89 jsem měl tady ve Švandově divadle premiéru inscenace Maryša, Jenomže po té premiéře začali chodit ti zkrvavení studenti do divadla a vlastně vznikl tam ten nápad, že svoláme všechny herce, divadelníky z Prahy a začne se stávkovat, takže já jsem byl vlastně v centru tady toho nápadu, kdy se to stalo.“

Velice povedená hra bohužel v euforii revolučních dní zanikla.

Na druhou stranu měl Miroslav Krobot jedinečné zážitky jako člen delegace Občanského fóra.

Spolu s osobnostmi jako Václav Havel nebo Václav Klaus jednali s předsedou vlády.

Dnes to popisuje spíš jako komický zážitek.

„Posadili nás ke stolu, na jednu stranu takovýho dlouhýho stolu. Jsme seděli a říkali jsme si “A teď nás zavřou!” Pořád nic se nedělo, nechali nás čekat asi půl hodiny a pak přišla celá ta generace, ten Čalfa všichni ti komunisti a sedli si proti nám ke stolu a začalo jednání.“

Po revoluci si pak v divadle i ve filmu splnil mnoho uměleckých snů. Jedním z posledních byla inscenace Lišky Bystroušky v Olomouci.

Důležité podle něj je zůstat vždy sám sebou.

„Buďte sami sebou, to je strašně důležitý.“

Alena: Nabízí se tedy otázka, jestli je Miroslav Krobot opravdu takový morous, jako ve svých rolích.

„Samozřejmě. (hromadný smích)“

...but you know I made it, everybody knows I did... yeah...